

hjelpe Staden fra 1872, men det var ikke usandsynligt, at en ny Komitee, der senere vilde blive dannet af Centralkomiteen selv i Anledning af den ny Stormflod, kunde anvende Pengene. Den nye Komitee — eller Centralkomiteen i ny Skikkelse — kasserede alle de tidligere Komiteer og sagde: Nu vilde vi have Sogneraad og Amtterne som Komiteer, og de første skulle da vurdere Staderne. Saaledes som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Clausen) oplyste, da han motiverede Forslaget, vurderede Sogneraadet den Stade, Interessentskabet havde lidt i 1874, til 40,000 Rb. saa omtrent — det kommer ikke saa meget an paa nogle Tusinde Rigsdaler op eller nedefter — og Sogneraadet gjentog, at den nu stete Stade var en Følge af Ulykken i 1872 og samtidig en Følge af, at man ikke havde saaget Hjælp i Tide. Saa kom Centralkomiteen ganske vist med Penge; den 8de Juli 1874 gav den 10,000 Kr. med en Bemærkning, som atter stadfæstet, hvad jeg sagde før, at Pengene — hvad for Næsten sølger af sig selv — kun vare giorte til de Stormflodlidte og til intet Andet, den Bemærkning nemlig, at om man vilde kunne give yderligere Hjælp afgang af Størrelsen af den samlede Stade hele Landet over, og det maatte der Lid til at regne ud; det er sandt, det er fuldtændigt rigtig. Men nu skulle vi se, hvorledes det gik senere, Interessentskabet fik to Gange Penge, først 5,000 Rb. og saa 3,000 Rb. — der er jo ikke Tale om at skjule disse Gaver — saa det altsaa med de 10,000 Rb. i 1872 i Alt har saaget 18,000 Rb. (En Stemme: Det er dog altid Noget). Sa vist er det Noget, det er Meget, overmaade Meget, især hvis det var givet til En, der ikke havde lidt større Tab, thi saa vilde det være endog saa en Pokkers stor Gave, en uhyre stor Gave, en voldsom stor Gave. Men til nu Beregningen op, som var denne: vi, Centralkomiteen, give i Erstatning tre Fjerdedelen eller Halvdelen eller to Trediedelen. Efter denne Beregning har en fattig Mand, der havde tabt 10 Rigsdaler, saaget dem alle eller dog de otte; En, der taber meget mere, faar en mindre Brøddel af det Løste, og nu vil jeg tage et Exempel, der er grebet ud af det virkelige Liv. En Mand eier 40,000 Rb. og taber 50,000 Rb. (En Stemme: Det var mærkeligt!). Det er sandt, jeg skal bevise det. Han eier 40,000 Rb., taber 50,000 Rb. faar af Centralkomiteen 12,000 Rb., han har tillige tabt sin Kredit og seiler saaledes godt. Det er ganske vist. Sa, vi komme atter til disse 18,000 Rb.; det er et enormt Beløb, et ganske umaadeligt Beløb; men naar det ærede Medlem faar Ordet, saa maa han endelig nærmere forklare, om Folk, der have mistet 80,000 Rb. og som ikke eie 80,000 Rb. men maaſte kun 60,000 Rb., og som samtidig — og det er Hovedulykken, som man ikke har villet forstaa, og som Regjeringen ikke har kunnet forstaa — have mistet deres Kre-

dit, kunne hjelpe sig med 18,000 Rb. Jeg gad nok vidst, hvorledes det skulde gaa til. Men det var jo ikke det, vi skulle ind paa. Vi skulle nu se, hvorledes Centralkomiteen kommer afsted med de sidste Penge. Der søges igjen. Man er vedholdende, dels fordi man er nødt dertil, og dels fordi man ser, at jo mere Komiteen bliver purret, jo mere giver den. Det er den menneskelige Natur, og naar man saa tillige er nødt til at purre, saa purrer man. Paa de nye Anmodninger om yderligere Hjælp svarer Centralkomiteen den 2den November 1874, at uagtet man anerkjender Trangen, kan man dog ikke give Noget, fordi det, man har i Pose og Sæk, skal til Lolland og Falster. Ville de Herrer nu huske det — thi det kjende De jo herinde —, at det skulde til Lolland og Falster. Det kommer imidlertid tilbage fra Lolland og Falster, men det kommer derfor dog ikke til Grø; man glemmer det til den Stade, der muligvis kommer i det tyvende Aarhundrede. Altsaa den 2den November 1874 kan man ikke faae yderligere Hjælp af Centralkomiteen, fordi det skulde gives til Lolland og Falster. Nu veed man jo herinde, at den sidste Lolland-falsterste Gave var 57,000 Rb. — man har ondt ved at tale om Kroner, naar det gaar tilbage i Tiden og er slaaet fast i Rigsdaler — og disse 114,000 Kr. skulde absolut derover, indtil Interessentskabet henvendte sig til Ministeren. (En Stemme: Det var ikke den nuværende Minister!). Ja, saa var det hans Formand, men da det stete paa et senere Stadium, var det dog vistnok den nuværende Minister. Jeg siger: Interessentskabet henvendte sig til Ministeren og gjorde ham opmærksom paa, at det formentlig ikke kunne forsvares, at de 114,000 Kr. skulde anvendes til nye Diger og ikke til at afværge de stete Ulykker. Ministeren, tror jeg nok, vilde have Pengene anvendt til at udbedre Stade ved fremtidige Stormfloder, men nok er det — maasse ved Rigsdagens Hjælp eller maasse ogsaa til dels ved Interessentskabets Protest; jeg veed det ikke — en Del af disse Penge, nemlig 32,000 Kr., bleve paa Erklæring af Autoriteterne paa Falster om, at man ikke kunde uddele dem, da der ingen Trang var til dem, sendte tilbage. De skulde nok egentlig have været sendte tilbage til Ministeren, men de kom tilbage til Centralkomiteen for at anvendes — det er ganske vist baade Ministerens og Folkethingets Mening — til det, hvortil disse Gaver vare giorte, nemlig til at afværge Ulykkerne i 1872, og senere med givne Natihabition og efter Opfordring i de offentlige Blade til at afværge Ulykkerne i 1874. Men hvad gjorde Centralkomiteen? Den brugte dem til noget ganske Andet. Den sagde, at vi kunde ikke faae dem. (Latter.) Det er bofastelig sandt; jeg skal oplæse Skrivelsen. Interessentskabet har nemlig den 9de Mai 1876 saaget til Svar fra Centralkomiteen, at Centralkomiteens Meningsforsamling havde givet Restbeløbet en anden Anvendelse, som den